

"Mijn vader is terug in Wolder"

Veel weet hij niet meer van zijn kinderjaren in Wolder tijdens de oorlog, maar één ding kan hij zich nog heel goed herinneren. "Ik speelde met mijn gelakte gekleurde blokken toen twee vreemde mannen mijn vader uit ons huis aan de Lammegierstraat meemamen." De in 1942 vijfjarige Louis Vandenkoorn heeft zijn vader nooit meer terug gezien.

Louis Vandenkoorn (links) en zijn zuster (rechts) samen met andere nabestaanden bij de plaquette

gen, is aan knagende onzekerheid en einde gelogen.

Met de gedenkplaquette voor twaalf Woldertse oorlogsvlachtofters aan de gevel van de Petrus en Pauluskerk heeft Nandus de erkening gekregen waarnaar zijn zoon zo lang op zoek was. "Het heeft me heel erg goed gedaan te weten dat hij verplicht naar Duitsland moest. Hij is nu weer dicht bij me. Hij is weer mij thuis gekomen."

De tweede Wereldoorlog ligt alweer ruim zestig jaar achter ons, maar de herinnering er aan maakt voor veel nabestaanden van slachtoffers nog dagelijks deel uit van hun leven. Lang is er over gezwongen, pas decennia later durven veel nabestaanden de waarheid uit

het verleden ondergete bij een tane verder werkløos thuis en help. Eerst in Noord-Duitsland, later is men na ontdekking door de geallieerden uit Wolder gedaan kon worden. Christnaad jong van oorlogsvlachtofters uit Wolder. Het boekje is voor ons er vaak over aan. Het 2,50 euro te verkrijgen bij het secretariaat. Meer informatie: www.heemkundewoldernl

Op zijn eenentwintigste kreeg Louis van zijn voogd een koffertje. "Daarin zat het trouwboekje van mijn ouders, maar ook de brief van die mijn vader met een grote regelmaat aan mijn moeder schreef. Ik durfde ze niet te lezen." Pas in de jaren negentig wilde Van der Meer op lijsten uit Dachau en Buchenwald, totdat het nummer eindigt in kamp Dora. "Mijn vader was metesclaar en moest als malige kamp afgerisd. "Mensen uit mijn omge-

ving radde me aan die plek te bezoeken, om het verleden te kunnen werken. We zijn er tenslotte in 1999 voor het eerst heen gegaan en werden er heel goed opgevangen. Er zijn documenta centra opgezet bij veel kampen uit de oorlog. Duitsland doet nu veel voor nabestaanden."

Terug naar de gedenkplaque aan de muur van de Petrus en Pauluskerk in 2005 zorgde de stichting Heemkunde Van Wilre tot Wolder ervoor dat er een plaquette aan de kerkmuur kwam als erbetoon aan een Amerikaanse piloot die in Wolder was neergestort tijdens de oorlog. Daarop kwam de vraag van wijkbewoners, waaronder Louis Vandenkoorn, of er niet ook iets voor de geallieerden uit Wolder gedaan kon worden. Christnaad jong van de stichting. "Louis sprak ons er vaak over aan. Het 2,50 euro te verkrijgen bij het secretariaat. Meer informatie: www.heemkundewoldernl

Op zijn eenentwintigste kreeg Louis van zijn voogd een koffertje. "Daarin zat het trouwboekje van mijn ouders, maar ook de brief van die mijn vader met een grote regelmaat aan mijn moeder schreef. Ik durfde ze niet te lezen." Pas in de jaren negentig wilde Van der Meer op lijsten uit Dachau en Buchenwald, totdat het nummer eindigt in kamp Dora. "Mijn vader was metesclaar en moest als malige kamp afgerisd. "Mensen uit mijn omge-

ving radde me aan die plek te bezoeken, om het verleden te kunnen werken. We zijn er tenslotte in 1999 voor het eerst heen gegaan en werden er heel goed opgevangen. Er zijn documenta centra opgezet bij veel kampen uit de oorlog. Duitsland doet nu veel voor nabestaanden."

Terug naar de gedenkplaque aan de muur van de Petrus en Pauluskerk in 2005 zorgde de stichting Heemkunde Van Wilre tot Wolder ervoor dat er een plaquette aan de kerkmuur kwam als erbetoon aan een Amerikaanse piloot die in Wolder was neergestort tijdens de oorlog. Daarop kwam de vraag van wijkbewoners, waaronder Louis Vandenkoorn, of er niet ook iets voor de geallieerden uit Wolder gedaan kon worden. Christnaad jong van de stichting. "Louis sprak ons er vaak over aan. Het 2,50 euro te verkrijgen bij het secretariaat. Meer informatie: www.heemkundewoldernl